

— Видите ли? — тамъ сж нарисувани полета, гори и блата.

— Ами тази картинка?

— А тука — параходъ, който потъва въ морето Така разяснявала Марийка, като показвала всѣка картинка на посетителя.

— Не сж лоши, — като познавачъ, казалъ госта . . . ами що е това тамъ въ чантата?

— А, тамъ нѣма нищо любопитно, — нѣколко драски.

— Хубаво, — казалъ Петко, като застанѣлъ всрѣдъ стаята и разглеждалъ картинитѣ отдалечъ.

— Азъ ще ви поржчамъ да ме изрисувате.

— Какъ искате: до кръста ли, или исцѣло?

— Исцѣло искамъ. — Колко ще струва?

Отъ това питание Марийка се слисала, защото не била слушала разговоръ за цѣна между баща си и поржчвачитѣ.

— Двадесетъ лева, — казала тя.

Тази цѣна ѝ се виждала доста голѣма, защото знаела, че на дюгеня за двадесетъ стотинки даватъ и захаръ, и сухо грозде.

— Ахъ, Марийке, можемъ ли да играемъ съ тебе, когато ти говоришъ безъ да мислишъ? Портретъ не е захаръ: той струва твърдѣ, твърдѣ екшпо!

— Но тогава милионъ! извикало момиченцето.

Петко се разсърдилъ.

— Каква необмислица пакъ каза! трѣбваше да кажешъ — двѣстѣ лева, а ти какво бърборишъ! гдѣ отивашъ?!

Марийка не знаела що е това „милионъ“, само е слушала.